

"За нас радикале Земун је огледна општина – на том примеру ћемо показати како ће изгледати радикалска власт у целој Србији' – понављао је Шешељ, након што је СРС победила 1996. године на локалним изборима. Онима који су разумели нарав и познавали историјат те партије ове речи су легле као хладан туш. Земунце је потресла идеја да ће њихова грациозна, уређена, у међуречје ушушкана варош представљати архитектонско – политичко заморче најопскурније политичке формације у Србији. Друге, који нису имали срећу да живе уз Дунав, у барокно – класицистичком амбијенту карактеристичном за урбана језгра сремачких градића, је погодила идеја да би им једног дана некакви шешељи или вучићи могли кројити судбину", наводи Бојан Пајтић у тексту за Нова.рс.

Текст Бојана Пајтића за [Нова.рс](#) преносимо у целости:

Први на удару је, наравно, био буџет. Ново руководство општине је успело да за један мандат остави за собом дугове у висини од два буџета, што је својеврсни национални рекорд у брзини и обиму задуживања. Новац се разбацивао шаком и капом, бивајући

додељиван мимо процедура и закона, а грађани Земуна су на својој грбачи носили буџетско финансирање партијског билтена под називом „Велика Србија“, који се бесплатно дистрибуирао широм Србије.

Потом су, наравно, награбусили култура и културна баштина, традиционални непријатељи организације коју ће историја памтити по помпезном вербалном патриотизму, протачком наративу и високом степену ефикасности при прибављању широког дијапазона беле технике по ратиштима ех Југославије. Из Старе капетаније избачена је градска библиотека стара 175 година, а живописна зграда Магистрата „модернизована“ је пластифицираним прозорима. Срушени су стари димњаци, аутентичну боју објекта заменили су „савременији“ тонови, а у дворишту, у ком су нађене римске ископине, никао је тржни центар. У име „напретка“ и „патриотизма“ игнорисани су закони и у периоду од само 4 године изграђено је 17.000 нелегалних објеката, без лицитације додељено 7.000 плацева, а истовремено су издате дозволе за стотине киоска, па је идилични земунски кеј залочио на вашар.

Безобално безакоње и пљачку пратили су говор мржње и насиље. Адвоката породице Барбалић, која је протерана из стана само зато што су Хрвати, након тв емисије пребија кум Александра Вучића, а тај атак Шешељ цинично коментарише тврдећи да се жртва „више пута оклизнула о банану“. Шовинизам цвета, општина нема међународну сарадњу, а почињу да се назиру и обриси будућег Земунског клана, чији су чланови готово листом били партијске колеге Вучића и Шешеља.

16 година након исказаног обећања (или клетве) да ће цела Србија подсећати на Земун за радикалског вакта – почела је реализација злослутног плана. Не због тога што су Вучић или Николић жудели за континуитетом са бившом странком, већ зато што не знају другачије. Патетично ламентирање над злехудом судбином српског народа, док руше, пљачкају и нападају сваког ко размишља једини је методолошки приступ којим су за све ове деценије овладали.

Први на удару је, наравно, као и у Земуну, био буџет. Дуг Србије, који је 2012. износио 17,7 милијарди данас је 35,15 милијарди. Актуелни режим је задужио државу више него краљ, Тито, Милошевић и ДОС заједно. Треба ли да се наглашава да се новац разбацује шаком и капом, бивајући додељиван мимо процедура и закона? Као ономад, грађани на својој грбачи носе буџетско финансирање партијских билтена, а то више нису само једне новине, већ готово сви медији у овој заточеној, несрећној земљи.

Потом су, наравно, као и у Земуну, награбусили култура и културна баштина. Широм Србије, а понајвише у великим градовима, се у име „напретка“ разваљују стара градска језгра и граде гротескне зградурине. Процена је да ће само кроз „Београд на води“, када се узме у обзир број и цена квадрата, као и околност да су „страном инвеститору“, односно онима који стоје иза њега, поклоњени земљиште и инфраструктура, грађанима ове опљачкане, несрећне земље бити отето око 5 милијарди евра. Далеко се одмакло од постављања киоска на земунском кеју.

Безобално безакоње и пљачку и данас прате говор мржње и насиље. Земунски клан замењен је Беливуковим и другим клановима. За режим они туку противнике, купују гласове, даве новинаре на председничкој инаугурацији, заливају марихуану на Јовањици. Иако су упорно понављали да је углед ове државе „највећи икада“, видимо да је управо обрнуто и да смо, поново, предмет презира у међународној заједници због нивоа корупције, гушења слободе медија и за Европу непојмљиве грандиозне пљачке на изборима. Овај пут се цела земља „оклизнула о банану“. Разлика је само у томе што нас не туче само један Вучићев кум, већ сложено бију (а и газе) сви. Можда је највећи проблем управо у томе што Председник ове поражене, несрећне земље, како рече – ни сам не зна колико има кумова.

(Нова.рс)